

Sygn. akt: VII U 824/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2015 roku w Lublinie

sprawy W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej

na skutek odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 25 lutego 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. G. od dnia (...) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

Sygn. akt VII U 824/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. G. prawa do renty z tytułu choroby zawodowej, gdyż Komisja Lekarska ZUS nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. G. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wskazywał na związek istniejącej niezdolności do pracy z chorobą zawodową(...)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją nr (...) z dnia 10 marca 2014 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w L. stwierdził u W. G. chorobę zawodową (...) (k. 2 akt ZUS).

Decyzją nr (...) z dnia 26 stycznia 2011 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w L. stwierdził u wnioskodawcy chorobę zawodową (...) (k. 7 akt ZUS).

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2011 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 1 lutego 2011 roku do dnia 31 marca 2014 roku (k. 35 akt ZUS). Decyzją z dnia 30 maja 2012 roku organ rentowy wstrzymał wypłatę renty (decyzja – akta rentowe).

W dniu 17 stycznia 2014 roku wnioskodawca ponownie zwrócił się o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS został uznany za częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową. Na skutek zgłoszonego zarzutu wadliwości przez Głównego Lekarza Orzecznika, został zbadany przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 lutego 2014 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową. Na tej podstawie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w związku ze stwierdzoną u niego(...). Zmiany w (...). Obecny stan zdrowia wnioskodawca sprowadza na niego częściową niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową na okres 3 lat, od 1 marca 2014 roku do 31 marca 2017 roku (opinie biegłych – k. 14, 36-36v).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne. Okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy zostały ustalone w oparciu o opinie biegłych lekarzy sądowych, którzy jednoznacznie orzekli, że zdiagnozowane u wnioskodawcy choroby zawodowe(...) postępują i powodują dalsze negatywne zmiany dla zdrowia badanego. Opinie te były wzajemnie zgodne, jasne i logicznie uzasadnione. Zastrzeżenia organu rentowego nie zdołały podważyć ich wniosków, które były stanowcze i przekonujące.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategorię i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Z powyższych względów Sąd oddalił kolejny wniosek organu rentowego o wywołanie nowych opinii.

Odwołanie W. G. zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r. Nr 199 poz.1673 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 oraz art. 58 cytowanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (...), do ustalenia wysokości tych świadczeń, ich wypłaty oraz w innych sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do art. 17 ust. 2 świadczenia, o których mowa w ust. 1 przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia

wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 12 ust 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zmianami) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Art. 13 cytowanej ustawy stanowi, że przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy stwierdzić, że W. G. jest nadal (...) roku częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. W tej sytuacji zaskarżoną decyzję należało zmienić przyznając wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres stwierdzonej niezdolności do pracy.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. Sąd orzekł, jak w sentencji.